Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 19 december 2024*

”Begäran om förhandsavgörande – Tillnärmning av lagstiftning – Skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister – Direktiv 85/374/EEG – Artikel 3.1 – Begreppet tillverkare – Begreppet ’person som utger sig för att vara tillverkare’ – Villkor – Leverantör vars namn delvis sammanfaller med tillverkarens namn och med det varumärke som tillverkaren har satt på produkten”

I mål C-157/23,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen, Italien) genom beslut av den 6 mars 2023, som inkom till domstolen den 13 mars 2023, i målet

Ford Italia SpA

mot

ZP,

Stracciari SpA,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden på fjärde avdelningen I. Jarukaitis, tillika tillförordnad ordförande på femte avdelningen, samt domarna D. Gratsias (referent) och E. Regan,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: handläggaren C. Di Bella,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 februari 2024,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Ford Italia SpA, genom M. Manfredonia, avvocato,

– Stracciari SpA, genom L. Landuzzi, avvocato,

* Rättegångsspråk: italienska.

– Europeiska kommissionen, genom G. Gattinara och F. Thiran, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 18 april 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.1 i rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister (EGT L 210, 1985, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 239).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan bolaget Ford Italia SpA, å ena sidan, och ZP och Stracciari SpA, å andra sidan, angående skadeståndsansvar för Ford Italias produkter med säkerhetsbrister till följd av en trafikolycka som ZP varit med om när han framförde ett fordon av varumärket ”Ford” som han hade köpt av Stracciari.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I fjärde och femte skälen i direktiv 85/374 anges följande:

”Konsumentskyddet kräver att alla tillverkare som varit inblandade i tillverkningsprocessen bör göras ansvariga om den slutprodukt, den komponent eller det råmaterial de levererat haft säkerhetsbrister. Av samma skäl bör ansvaret utsträckas till dem som importerar produkter till gemenskapen och dem som med sitt namn, varumärke eller annat kännetecken presenterar sig som tillverkare eller som levererar en produkt vars tillverkare inte kan identifieras.

När flera personer bär ansvar för samma skada kräver konsumentskyddet att den skadelidande kan kräva vem som helst av dem på full ersättning för skadan.”

4 Det föreskrivs i artikel 1 i direktivet att tillverkaren ska vara ansvarig för skador som orsakas av en defekt i hans produkt.

5 Artikel 3 i direktivet har följande lydelse:

”1. Med tillverkare avses den som framställer en slutprodukt, en råvara eller en komponent och var och en som genom att sätta sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten utger sig för att vara den som tillverkat den.

2. Utan att tillverkarens ansvar berörs skall den som för försäljning, uthyrning, leasing eller annan form av distribution inom ramen för sin näringsverksamhet importerar en produkt till gemenskapen betraktas som tillverkare i detta direktivs mening och skall vara ansvarig som en tillverkare.

3. När tillverkaren av produkten inte kan identifieras skall varje leverantör av produkten betraktas som tillverkare av den om han inte inom skälig tid meddelar den skadelidande vem tillverkaren eller den person som levererat produkten till honom är. Detsamma skall gälla för en importerad produkt, även om tillverkarens namn är angivet, om den i punkt 2 nämnda importörens identitet inte framgår av produkten.”

6 Artikel 5 i samma direktiv har följande lydelse:

”När två eller flera personer som en följd av bestämmelserna i detta direktiv är ansvariga för samma skada skall de vara solidariskt ansvariga utan att bestämmelser i nationell lagstiftning om regressrätt berörs.”

Italiensk rätt

7 Direktiv 85/374 har införlivats med den italienska rättsordningen genom decreto del Presidente della Repubblica n. 224 – Attuazione della direttiva CEE n. 85/374 relativa al ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari e amministrative degli Stati membri in materia di responsabilità per danno da prodotti difettosi, ai sensi dell’art. 15 della legge 16 aprile 1987, n. 183 (presidentdekret nr 224 om införlivande av direktiv 85/374 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister, enligt artikel 15 i lag nr 183 av den 16 april 1987) av den 24 maj 1988 (GURI nr 146 av den 23 juni 1988) (nedan kallat dekret nr 224/1988).

8 Artikel 3 i dekretet har rubriken ”Tillverkare”. Det föreskrivs i punkt 1 i denna artikel att med tillverkare avses den som framställer slutprodukten, en av dess komponenter eller råvaran. Enligt artikel 3 avses med tillverkare även den som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på produkten eller dess förpackning utger sig för att vara tillverkare.

9 Artikel 4 i dekretet rör leverantörens ansvar. Det föreskrivs i punkt 1 i denna artikel att om tillverkaren inte har identifierats, ska samma ansvar åvila den leverantör som har distribuerat produkten i samband med kommersiell verksamhet, om denne inte inom tre månader från dagen för begäran har meddelat den skadelidande vem tillverkaren eller den person som levererat produkten till honom är och var denne har sin hemvist. Det föreskrivs i punkt 5 i denna artikel att en tredje man som har utpekats som tillverkare eller tidigare distributör kan instämmas i målet och att den distributör som är svarande kan undgå att ställas till svars om den utpekade personen inställer sig och inte bestrider utpekandet.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

10 Den 4 juli 2001 köpte ZP ett motorfordon av varumärket Ford (nedan kallad det aktuella fordonet) av Stracciari, som är koncessionshavare för detta varumärke i Italien.

11 Det aktuella fordonet hade tillverkats av Ford WAG, ett bolag etablerat i Tyskland, och därefter levererats till Stracciari via Ford Italia, som i Italien distribuerar de fordon som tillverkats av Ford WAG. Ford WAG och Ford Italia ingår i samma koncern.

12 Den 27 december 2001 var ZP inblandad i en trafikolycka vid vilken en airbag som det aktuella fordonet var utrustat med inte fungerade.

13 Den 8 januari 2004 väckte ZP talan mot Stracciari och Ford Italia vid Tribunale di Bologna (Domstolen i Bologna, Italien) och yrkade att de skulle förpliktas att ersätta den skada som ZP ansåg sig ha lidit till följd av att fordonet var defekt.

14 Ford Italia hävdade vid denna domstol att det inte hade tillverkat det aktuella fordonet. Bolaget var endast den som hade levererat fordonet, medan Ford WAG var dess tillverkare. Ford Italia gjorde även gällande att bolaget, på fakturan för försäljningen av det aktuella fordonet, korrekt hade angett att Ford WAG var tillverkare av fordonet, varför Ford Italia i förevarande fall inte själv kunde anses vara tillverkaren enligt artikel 3.3 i direktiv 85/374 och inte heller ta på sig det ansvar som en tillverkare ådrar sig enligt detta direktiv.

15 Genom avgörande av den 5 november 2012 slog Tribunale di Bologna (Domstolen i Bologna) fast att Ford Italia hade ådragit sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar på grund av tillverkningsfelet i den airbag som det aktuella fordonet var utrustat med.

16 Ford Italia överklagade detta avgörande till Corte d'Appello di Bologna (Appellationsdomstolen i Bologna, Italien).

17 Till stöd för sitt överklagande gjorde Ford Italia gällande att domstolen i första instans felaktigt hade funnit att det ankom på Ford Italia att genom en tvångsåtgärd utverka att tillverkaren instämdes i målet för att själv inte behöva ställas till svars. Domstolen i första instans dömde dessutom utöver vad som hade yrkats av parterna (*ultra petita*), eftersom Ford Italia dömdes i egenskap av leverantör av det aktuella fordonet, trots att ZP hade yrkat att detta bolag skulle dömas i egenskap av tillverkare av fordonet.

18 Genom dom av den 21 december 2018 ogillade Corte d'Appello di Bologna (Appellationsdomstolen i Bologna) Ford Italias överklagande med motiveringen att Ford Italia, i egenskap av leverantör, rättsenligt hade tillskrivits samma ansvar som tillverkaren, eftersom Ford Italias ställning skulle ”likställas med den ställning som den i målet icke instämda tillverkaren har”. Eftersom Ford Italia inte hade utverkat att Ford WAG instämts i målet kunde det inte undgå att ställas till svars enligt artikel 3.3 första meningen i direktiv 85/374.

19 Ford Italia överklagade denna dom till Corte suprema di Cassazione (Högsta domstolen, Italien), som är den hänskjutande domstolen.

20 Till stöd för sitt överklagande har Ford Italia kritiserat den lösning som den hänskjutande domstolen valde i ett jämförbart mål, i vilket Ford WAG:s ansvar i egenskap av tillverkare utsträckes till att omfatta Ford Italia. Den hänskjutande domstolen hade nämligen funnit att enligt artikel 3.3 i dekret nr 224/1988, genom vilken artikel 3.1 i direktiv 85/374 införlivades med den italienska rättsordningen, med avseende på skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister, skulle den som hade levererat en sådan produkt likställas med tillverkaren när leverantörens varumärke eller firma och tillverkarens varumärke eller firma till stor del sammanfaller och produkten saluförs under detta varumärke.

21 Den hänskjutande domstolen vill emellertid få klarhet i den exakta räckvidden av uttrycket ”genom att sätta sitt namn” i artikel 3.3 i dekret nr 224/1988 och i artikel 3.1 i direktiv 85/374.

22 Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida tillverkarens ansvar på detta sätt endast kan utsträckas till det fall där leverantören ”sätter” sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten genom fysiskt anbringande, i syfte att dra nytta av en förväxling mellan leverantörens och tillverkarens identitet, eller om denna ansvarsutvidgning även är tillämplig redan när identifieringsuppgifterna sammanfaller, vilket är fallet i förevarande mål.

23 Under dessa omständigheter beslutade Corte suprema di cassazione (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till EU-domstolen:

”Är det förenligt med artikel 3.1 i [direktiv 85/374] – och, om det inte är det, varför är det så – att göra en tolkning enligt vilken tillverkarens ansvar utsträcks till leverantören, även om den sistnämnda inte fysiskt har satt sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten, enbart av det skälet att leverantörens namn, varumärke eller något annat kännetecken helt eller delvis sammanfaller med tillverkarens?”

Begäran om återupptagande av den muntliga delen av förfarandet

24 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 29 april 2024, efter det att generaladvokaten föredragit sitt förslag till avgörande, begärde Ford Italia att den muntliga delen av förfarandet skulle återupptas, enligt artikel 83 i domstolens rättegångsregler.

25 Till stöd för sin begäran har Ford Italia i huvudsak gjort gällande att det föreligger en omständighet som är ”ny i det processuella förfarandet, men som inte är ny i handlingarna i målet”, som avser den tidpunkt då konsumenten fick kännedom om vem som var den verkliga tillverkaren av det aktuella fordonet. Generaladvokaten bortsåg från denna omständighet i sitt förslag till avgörande, vilket följaktligen grundar sig på en felaktig redogörelse för de faktiska omständigheterna.

26 Domstolen erinrar för det första om att det i stadgan för Europeiska unionens domstol och i rättegångsreglerna inte föreskrivs någon möjlighet för de parter eller berörda som avses i artikel 23 i denna stadga att inkomma med yttranden över generaladvokatens förslag till avgörande. För det andra ska generaladvokaterna, enligt artikel 252 andra stycket FEUF, vid offentliga domstolssessioner, fullständigt opartiskt och oavhängigt, lägga fram motiverade yttranden i ärenden som enligt stadgan för Europeiska unionens domstol kräver deras deltagande. EU-domstolen är inte bunden av vare sig förslaget till avgörande eller av den motivering som ligger till grund för generaladvokatens förslag. Att en av parterna inte delar generaladvokatens synsätt i förslaget till avgörande, oavsett vilka frågor som generaladvokaten väljer att pröva, kan därför inte i sig utgöra ett tillräckligt skäl för att återuppta den muntliga delen av förfarandet (dom av den 6 oktober 2021, W.Ż. (Avdelningen för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter vid Högsta domstolen – Tillsättning), C-487/19, EU:C:2021:798, punkterna 62 och 63 och där angiven rättspraxis).

27 Vidare får domstolen, enligt artikel 83 i rättegångsreglerna, efter att ha hört generaladvokaten, när som helst besluta att den muntliga delen av förfarandet ska återupptas, bland annat om domstolen anser att den inte har tillräcklig kännedom om omständigheterna i målet, eller om en part, efter det att den muntliga delen har förklarats avslutad, har lagt fram en ny omständighet som kan ha ett avgörande inflytande på målets utgång, eller om målet ska avgöras på grundval av ett argument som inte har avhandlats mellan parterna.

28 I förevarande fall anser domstolen emellertid att den har tillgång till alla uppgifter som den behöver för att kunna avgöra målet. Ford Italias begäran om återupptagande av den muntliga delen av förfarandet visar inte heller att förevarande mål ska avgöras på grundval av ett argument som inte har avhandlats mellan de berörda parterna och innehåller inte heller några nya omständigheter som kan ha ett avgörande inflytande på målets utgång. Under dessa omständigheter finner domstolen, efter att ha hört generaladvokaten, att det saknas skäl att besluta om återupptagande av den muntliga delen av förfarandet.

Tolkningsfrågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 i direktiv 85/374 ska tolkas så, att leverantören av en produkt med säkerhetsbrister ska anses vara en ”person som utger sig för att vara tillverkare” av denna produkt när leverantören inte fysiskt har satt sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten, men det varumärke som tillverkaren har satt på produkten sammanfaller dels med leverantörens namn eller en av dess särskiljande beståndsdelar, dels med tillverkarens namn.

30 Det ska inledningsvis understrykas att direktiv 85/374, i de frågor som regleras i direktivet, eftersträvar en fullständig harmonisering av medlemsstaternas lagar och andra författningar och att det utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna har vid reglering av skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister följaktligen uteslutande bestäms av direktivet, med hänsyn till dess ordalydelse, syfte och systematik (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 januari 2006, Skov och Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punkterna 22 och 23).

31 Domstolen konstaterar att de personer mot vilka konsumenten har rätt att väcka talan enligt det ansvarssystem som föreskrivs i direktiv 85/374 räknas upp i artiklarna 1 och 3 i direktivet. Eftersom direktivet, såsom framgår av föregående punkt, syftar till en fullständig harmonisering i de frågor som regleras i direktivet, ska uppräkningen av de personer som avses i artiklarna 1 och 3 i direktivet anses vara uttömmande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 januari 2006, Skov och Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punkterna 32 och 33).

32 När det gäller dessa bestämmelsers lydelse tillskriver artikel 1 i direktiv 85/374 tillverkaren ansvar för produkter med säkerhetsbrister, varvid begreppet tillverkare i artikel 3.1 i direktivet definieras som bland annat den som framställer en slutprodukt, en råvara eller en komponent.

33 Även om unionslagstiftaren, enligt artikel 1 i direktiv 85/374, i princip har valt att tillskriva tillverkaren ansvaret för skador som orsakats av dennes produkter med säkerhetsbrister, anges i artikel 3 i direktivet vilka av de näringsidkare som deltagit i tillverknings- och distributionsprocessen för den aktuella produkten som också kan bli skyldiga att bära det ansvar som införs genom direktivet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 januari 2006, Skov och Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punkterna 29 och 30).

34 I artikel 3.1 i direktiv 85/374 föreskrivs i huvudsak ett alternativ, varav endast den första delen avser den person som åtminstone delvis är inblandad i tillverkningen av den aktuella produkten. Den andra delen av alternativet avser däremot en person som genom att sätta sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten utger sig för att vara den som tillverkat den (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juli 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punkt 26).

35 Det framgår således av den klara och otvetydiga ordalydelsen i denna artikel 3.1 att det inte är nödvändigt att den person som utger sig för att vara tillverkare har deltagit vid tillverkningen av produkten för att denne ska kvalificeras som ”tillverkare”, i den mening som avses i denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juli 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punkt 27).

36 En person som, i förevarande fall, klaganden i det nationella målet, som inte tillverkar fordon utan endast köper dem från fordonstillverkaren för att distribuera dem i en annan medlemsstat, kan således anses vara ”tillverkare”, i den mening som avses i artikel 1 i direktiv 85/374, om vederbörande, enligt artikel 3.1 i direktivet, har utgett sig för att vara tillverkare genom att sätta sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på det aktuella fordonet.

37 Genom att sätta sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten ger nämligen den person som utger sig för att vara tillverkare intryck av att vara inblandad i tillverkningsprocessen eller att ta ansvar för den. Användningen av dessa beteckningar innebär således att denna person använder sitt renommé för att göra produkten attraktivare i konsumenternas ögon, vilket i gengäld motiverar att vederbörandes ansvar kan göras gällande med hänsyn till denna användning (dom av den 7 juli 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punkt 34).

38 I tvisten vid den nationella domstolen uppkommer emellertid frågan om ansvar för den officiella distributören i Italien av en produkt med säkerhetsbrister, det vill säga i förevarande fall Ford Italia, som inte själv fysiskt har satt sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten, eftersom varumärket på produkten, det vill säga Ford, har satts på produkten vid tillverkningen av densamma och motsvarar namnet på den som har tillverkat produkten. Det ska således prövas huruvida den omständigheten att varumärket även motsvarar en särskiljande beståndsdel i leverantörens namn räcker för att denne ska kunna kvalificeras som ”person som utger sig för att vara tillverkare”, i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 85/374.

39 Genom hänvisningen till en person ”som utger sig för att vara tillverkare” ”genom att sätta på” sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten, skulle lydelsen av denna bestämmelse visserligen kunna tyda på att denna kvalificering är beroende av att personen aktivt vidtar åtgärder genom att själv sätta på en sådan beteckning på den aktuella produkten.

40 Det ska emellertid påpekas att denna hänvisning, såsom angetts i punkt 37 ovan, huvudsakligen avser beteendet hos en person som använder sitt namn, sitt varumärke eller något annat kännetecken på en produkt för att ge intryck av att vara inblandad i tillverkningsprocessen eller att ta ansvar för den.

41 I detta perspektiv är det, när denna person tillhandahåller varan i fråga, oväsentligt om personen själv fysiskt har satt på en sådan beteckning på varan med en sådan beteckning eller om dennes namn innehåller den beteckning som tillverkaren har satt på varan och som motsvarar tillverkarens namn. I båda dessa fall drar leverantören nämligen nytta av det faktum att den aktuella beteckningen sammanfaller med sin egen firma för att presentera sig för konsumenten som ansvarig för produktens kvalitet och för att hos konsumenten skapa ett förtroende som är jämförbart med det som denne skulle ha haft om produkten hade sålts direkt av tillverkaren. I båda fallen ska leverantören således betraktas som en person som ”utger sig för att vara tillverkare”, i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 85/374.

42 Vidare ska, enligt fast rättspraxis, vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 24 november 2022, Cafpi och Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

43 Det framgår av artikel 5 i direktiv 85/374, jämförd med fjärde och femte skälet i samma direktiv, att unionslagstiftaren har antagit en vid tolkning av begreppet tillverkare för att skydda konsumenten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juli 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punkt 31).

44 Det framgår nämligen av fjärde skälet i direktiv 85/374 att unionslagstiftaren har beaktat att konsumentskyddet kräver att ansvaret ska åvila ”dem” som med sitt namn, varumärke eller annat kännetecken presenterar sig som tillverkare, på samma sätt som den ”verkliga” tillverkaren. Det framgår dessutom av artikel 5 i direktivet, jämförd med femte skälet i detsamma, att ansvaret för den person som utger sig för att vara tillverkare inte skiljer sig från det ansvar som åligger den ”verkliga” tillverkaren och att konsumenten fritt kan välja att kräva vem som helst av dem på full ersättning för skadan, eftersom de är solidariskt ansvariga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juli 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punkt 32).

45 Det framgår således att syftet med artikel 3.1 i direktiv 85/374 är att underlätta uppgiften att avgöra vem som är den verkliga tillverkaren av den aktuella produkten med säkerhetsbrister. Det framgår av motiveringen till artikel 2 i kommissionens förslag till direktiv av den 9 september 1976, som ligger till grund för direktiv 85/374 och som utan ändringar i sak har blivit artikel 3 i direktivet, att unionslagstiftaren ansåg att konsumentskyddet inte skulle vara tillräckligt om leverantören kunde ”hänvisa” konsumenten till tillverkaren, vilken kan vara okänd för konsumenten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juli 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punkt 33).

46 Artikel 3.1 i direktiv 85/374 ska följaktligen, mot bakgrund av det sammanhang i vilket bestämmelsen ingår och det mål som eftersträvas med de föreskrifter som den ingår i, tolkas så, att begreppet ”person som utger sig för att vara tillverkare”, i den mening som avses i nämnda bestämmelse, inte enbart kan avse den person som fysiskt har satt sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten. En annan tolkning skulle leda till att räckvidden av begreppet tillverkare inskränktes och, därmed, till att konsumentskyddet äventyrades. Det ska särskilt anses att leverantören av en produkt ”utger sig för att vara tillverkare” när leverantörens namn eller en av dess särskiljande beståndsdelar sammanfaller dels med tillverkarens namn, dels med namnet, varumärket eller något annat kännetecken som tillverkaren har satt på produkten.

47 I enlighet med artikel 5 i direktiv 85/374 gäller emellertid att då den person som utger sig för att vara tillverkare och tillverkaren av produkten med säkerhetsbrister är solidariskt ansvariga, påverkar den omständigheten att konsumenten gör detta ansvar gällande emellertid inte tillämpningen av bestämmelser i nationell lagstiftning om regressrätt, i synnerhet bestämmelser som innebär att nämnda person i sin tur kan göra gällande tillverkarens ansvar för produkten med säkerhetsbrister.

48 Av det ovan anförda följer att den fråga som ställts ska besvaras enligt följande. Artikel 3.1 i direktiv 85/374 ska tolkas så, att leverantören av en produkt med säkerhetsbrister ska anses vara en ”person som utger sig för att vara tillverkare” av denna produkt, i den mening som avses i denna bestämmelse, när leverantören inte fysiskt har satt sitt namn, varumärke eller något annat

kännetecken på produkten, men det varumärke som tillverkaren har satt på produkten sammanfaller dels med leverantörens namn eller en av dess särskiljande beståndsdelar, dels med tillverkarens namn.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 3.1 i rådets direktiv 85/374/EEG av den 25 juli 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skadeståndsansvar för produkter med säkerhetsbrister

ska tolkas så,

att leverantören av en produkt med säkerhetsbrister ska anses vara en ”person som utger sig för att vara tillverkare” av denna produkt, i denna bestämmelses mening, när leverantören inte fysiskt har satt sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på produkten, men det varumärke som tillverkaren har satt på produkten sammanfaller dels med leverantörens namn eller en av dess särskiljande beståndsdelar, dels med tillverkarens namn.

Underskrifter